

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122331074
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:6122331074.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Brniakovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného obchodnou spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: U. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXXX/X, XXX XX Z., o zaplatenie 6.276,48 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/55/2022-151 zo dňa 7. marca 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 42Csp/55/2022-151 zo dňa 7. marca 2023 potvrdzuje.
- II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu v celom rozsahu (prvá veta výrokovej časti rozsudku) a žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhá veta výrokovej časti rozsudku).

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu istinu 6.276,48 eur, úrok v sume 2.041,38 eur, úroky z omeškania v sume 593,83 eur a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.238,63 eur od 18.09.2021 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa ust. § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) zo dňa 13.11.2020 medzi postupcom P. E. X., a. s., T. B. X, XXX XX X., IČO: 31 320 155 a žalobcom a na základe Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 17.09.2021 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovanou dňa 06.12.2017 zmluvu č. 012525911021217, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo VOP. Žalobca zastával názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ust. § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaná napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ju postupca v súlade

s ust. § 53 ods. 9 OZ upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bola súčasne upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s príslušnými ustanoveniami zmluvy a ust. § 53 ods. 9 OZ ku dňu 15.10.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 8.911,69 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6.238,63 eur, z riadneho úroku vo výške 2.041,38 eur, z úroku z omeškania vo výške 593,83 eur a z poplatkov vo výške 37,85 eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení pohľadávky do dňa podania žaloby neuhradila nič. Žalovaná suma predstavuje sumu v zmysle vyššie uvedenej špecifikácie pohľadávky. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/113/2018 zo dňa 30.07.2019 ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16

a C-94-17. Žalobca si napokon uplatnil aj úroky z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 OZ počnúc dňom 18.09.2021, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila.

4. Súd prvej inštancie na podklade dokazovania dospel k ďalej uvedeným skutkovým zisteniam. Dňa 06.12.2017 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru reg. číslo: 012525911021217, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový spotrebný úver vo výške 7.000,- eur s lehotou splatnosti 96 mesiacov. Čerpanie úveru bolo ku dňu 06.12.2017. Počet splátok 95 vo výške 130,83 eur vrátane mesačnej splátky poistného vo výške 5,67 eur. Dátum prvej anuitnej splátky bol dňa 25.01.2018 a termín konečnej splatnosti dňa 25.11.2025. Úroková sadzba bola dojednaná vo výške 14,48 % ročne. RPMN predstavovala 16,47 %. V zmluve boli uvedené predpoklady na výpočet RPMN. Priemerná RPMN bola uvedená vo výške 8,80 %. Listom označeným ako Tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 05.09.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že doteraz neuhradila záväzky plynúce zo zmluvy o úvere zo dňa 06.12.2017. Eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 385,25 eur. Zároveň vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy. V opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu pred dátumom splatnosti. Dátum predchádzajúcej upomienky je dňa 05.08.2019. Výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 15.10.2019 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že z dôvodu neuhradenia dlžnej pohľadávky vyhlásil predčasnú splatnosť úveru so zostatkom 6.606,03 eur. Z toho istina je vo výške 6.238,63 eur. Zároveň vyzval žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Výzva bola právnemu predchodcovi žalobcu vrátená dňa 09.11.2019 ako neprevzatá v odbernej lehote. Oznamením o postúpení pohľadávky zo dňa 20.09.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že svoju pohľadávku zo zmluvy zo dňa 06.12.2017 postúpil na žalobcu.

5. Ďalej súd prvej inštancie citujúc ust. § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 565 a § 525 ods. 2 OZ, ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky a ust. § 17 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky uviedol, že na základe vykonaného dokazovania žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti rozumie oprávnenie alebo povinnosť strán vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten komu svedčí stav z hmotného práva, teda ten, kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívne vecne legitimovaný) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti (pasívne vecne legitimovaný), o ktorých sa v spore rozhoduje. Súd môže žalobe vyhovieť len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti alebo on sám je nositeľom práva. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku vecnej legitímácie bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom vecnej legitímácie je iný subjekt. V sporovom súdnom konaní súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej zákona č. 483/2001 Z. z. pred postúpením pohľadávky zaažuje banku (rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4Cdo 162/2020 zo dňa 27.10.2021).

6. Z vykonaného dokazovania nemal súd prvej inštancie preukázané platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Právnym predchodcom žalobcu neboli dodržané zákonné podmienky pre predčasné zosplatenie úveru. Je nepochybné, že sa jednalo o spotrebiteľský spor.

Ust. § 53 ods. 9 OZ okrem iného sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinností spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky a súčasne sleduje aj zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinností zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania so zaplatením splátky. Podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky môže uplatniť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky. Rozhodujúce je, či v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie tohto práva. Ak však spotrebiteľ zaplatí zmeškané splátky pohľadávky skôr ako veriteľ uplatnil právo, uplatnenie po takomto zaplatení zmeškanej pohľadávky je neúčinné. Účelom je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pre tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie dlhu. Z uvedeného je zrejmé, že výzva podľa ust. § 53 ods. 9 OZ musí byť jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplateniu celej pohľadávky. V neposlednom rade je označenie rozhodujúcej splátky nevyhnutné aj pre aplikáciu ust. § 54a OZ. Právny predchodca žalobcu výzvou označenou ako tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 05.09.2019 oznámil žalovanej, že doteraz neuhradila záväzky plynúce zo zmluvy o úvere zo dňa 06.12.2017. Eviduje pohľadávku po lehote splatnosti vo výške 385,25 eur. Zároveň vyzval na okamžité zaplatenie dlžnej sumy. V opačnom prípade bude požadovať, aby vrátila celú poskytnutú sumu pred dátumom splatnosti. Takto koncipovaná výzva podľa názoru súdu prvej nespĺňa zákonné požiadavky tak, ako to má na mysli ust. § 53 ods. 9 OZ. Takáto výzva je neurčitá a nezrozumiteľná. Žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva svojho právneho predchodcu na predčasné zosplatenie zvyšku úveru. Nemohlo tak dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Z výzvy nevyplýva, ktorou splátkou sa žalovaná dostala do omeškania so splácaním úveru dlhšie ako tri mesiace. Pričom žalobca ani na výzvu súdu zo dňa 12.01.2023 nešpecifikoval, pre ktorú konkrétnu splátku sa žalovaná dostala do omeškania, kedy nastala splatnosť jednotlivých splátok, resp. konečná splatnosť úveru.

7. K uvedenému súd prvej inštancie vo všeobecnosti uviedol, že predčasné zosplatenie spotrebiteľského úveru je právom veriteľa a uvedené je v prípade spotrebiteľského vzťahu za splnenia podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Práve z dôvodu, že sa jedná o právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (toto môže využiť podľa vlastného uváženia ku ktorejkoľvek omeškanej splátke za splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ), je potrebné konkretizovať, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatenia úveru. Preto z jednostranného právneho úkonu veriteľa by malo byť zrejmé splnenie podmienok v tomto ustanovení. V zmysle § 53 ods. 9 OZ vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru musí predchádzať upozornenie spotrebiteľa, t. j. jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi, ktorým sa oznamuje, že na základe ich dohody uplatní svoje právo podľa § 565 OZ, pretože dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky. Z obsahu tohto úkonu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok - uplatnenia režimu § 53 ods. 9 OZ, ako aj výslovné upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ. Zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ vyplýva požiadavka určenia omeškanej splátky, ktorej sa uplatňované právo veriteľa podľa ust. § 565 OZ týka, t. j. že dlžník nesplatil niektorú svoju splátku. Účelom tohto ustanovenia je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah, alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom, pričom výklad nemôže dopĺňať právny úkon. Taký právny úkon, ktorým obchodná spoločnosť P., a. s. zosplatnila celý úver (teda predčasné zosplatenie), z ktorého nebolo ani s prihliadnutím na ostatné žalobcom produkované listiny zrejmé, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku bol úveru zosplatený, súd prvej inštancie potom posúdil ako neurčitý právny úkon a s poukazom na ustanovenie § 37 OZ pre jeho neurčitosť aj neplatný právny úkon.

8. V kontexte s doposiaľ uvedeným súd prvej inštancie ďalej uviedol, že aby mohol právny predchodca žalobcu postúpiť celú pohľadávku z úveru na žalobcu, musel najskôr platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu (aj budúcich pohľadávok), aby bol tento dlh celý splatný, nakoľko s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo/234/2018, banky nemôžu na nebankový subjekt postupovať „živé úvery“ (ale len úvery, resp. ich časť, ktoré sú 90 dní po splatnosti). Neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky aj s poukazom na ust. § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého nemožno postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru predtým, ako sa stane splatnou pred termínom konečnej splatnosti (k tomu pre neplatnosť zosplatenia úveru v predmetnom prípade neprišlo), resp. pred jeho konečnou splatnosťou (konečná splatnosť úveru nastane až v roku 2025). Pokiaľ teda P., a. s. postupovala na žalobcu pohľadávku z úveru, ktorý pre neplatnosť predčasného zosplatenia nebol v čase postúpenia pohľadávky splatný, také postúpenie pohľadávky

banky je pre rozpor s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., ako aj s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 z. z. neplatné.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko žalobu zamietol, úspešnou stranou sporu bola žalovaná, ktorá náhradu trov konania nežiadala a preukázateľne jej žiadne trovy ani nevznikli. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, alternatívne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobca odôvodnil odvolanie s poukazom na odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP. Žalobca sa zásadne nestotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k neurčitosti jednotlivých výziev, pričom tento právny záver považoval za neodôvodnený, ojedinelý a najmä nesprávny, nakoľko ani z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, z akého ustanovenia osobitné náležitosti predmetných výziev vyplývajú. V tejto súvislosti zdôraznil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k neurčitosti výziev je absolútne nepreskúmateľné a svojvoľné. Súd prvej inštancie v zásade uviedol, že nie je stanovené, pre ktoré splátky sa žalovaná dostala do omeškania a pre ktorú splátku bola vyhlásená mimoriadna splatnosť. Žiadna zákonná norma však neustanovuje osobitnú náležitosť výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ spôsobom, ako to vyžadoval súd prvej inštancie. Postupca nemal zákonom predpísanú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaná dostala do omeškania a túto povinnosť nemal ani pri vyhotovení výzvy označenej ako Oznamenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Pri zosplatňovacej výzve je pritom požiadavka súdu prvej inštancie o to absurdnejšia, keďže zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Keďže zákon neuvádza ako podmienku pre platnosť právneho úkonu také náležitosti, aké požadoval súd prvej inštancie, je nutné napadnuté rozhodnutie vnímať ako v maximálnej možnej miere arbitrárne, kedy súd prvej inštancie de facto novelizuje predmetné ustanovenia OZ, bez akejkoľvek zákonnej opory v tomto smere. Z obsahu výzvy zo dňa 05.09.2019 je pritom zrejmé, že omeškanie trvá po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (122,77 eur x 3 = 368,31 eur, výzva znie na sumu 385,25 eur) a poskytuje ochrannú lehotu 15 dní na dorovnanie zameškaných splátok, pričom v prípade nesplnenia upozorňuje na následok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. V tejto súvislosti žalobca zároveň uviedol, že v prípade, ak súdom vyžadované osobitné náležitosti výziev viedli k zamietnutiu žaloby, ide o otázku podstatnú - kľúčovú, pričom v tomto smere mala byť táto otázka zodpovedaná a odôvodnená vyčerpávajúcim spôsobom, najmä ak spomenuté osobitné náležitosti nevyplývajú z právnych predpisov ani v akademickej rovine. Súd prvej inštancie teda nielenže nepostupoval správne pri právnom posúdení problematiky, ale aj zaťažil rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a svojvoľnosti, nakoľko ani sám neuviedol, akým spôsobom mali byť uvedené výzvy koncipované tak, aby vyhovávali požiadavkám súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k ojedinelosti právneho názoru súdu prvej inštancie na osobitné náležitosti žalobca poukázal na rozmanitú súdnu prax naprieč Slovenskou republikou vo veciach spotrebiteľských úverov

(a konkrétnych výziev zo strany banky), ktorá prax je podľa názoru žalobcu notoriou (ktorú netreba dokazovať) a z ktorej bezpečne vyplýva, že súdy v podstate konštante akceptujú znenia takýchto výziev ako súladných so zákonom a žiadne ďalšie náležitosti nevyžadujú. K tomu žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre spis. zn. 12CoCsp/25/2021 zo dňa 08.02.2022, Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 15CoCsp/36/2022 zo dňa 25.01.2023 a spis. zn. 12CoCsp/31/2020 zo dňa 25.02.2021 a Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 17CoCsp/15/2021 zo dňa 28.10.2021.

12. Súčasne žalobca uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca ani na výzvu súdu zo dňa 12.01.2023 nešpecifikoval, pre ktorú splátku sa žalovaná dostala do omeškania a kedy nastala splatnosť jednotlivých splátok, resp. konečná splatnosť úveru. Toto tvrdenie súdu prvej inštancie považoval žalobca za nie správne. Namietal, že v reakcii na danú výzvu doručil konkrétnu špecifikáciu platieb žalovanej, ktorá je výstupom z platobnej histórie. Z tejto špecifikácie bolo zrejmé, že po spočítaní jednotlivých platieb bol žalovaný v omeškaní so splátkou splatnou v máji 2019 (25.05.2019), následne aj v júni (25.06.2019), júli (25.07.2019), auguste (25.08.2019) a v septembri (25.09.2019). Jednoduchým matematickým prepočtom: za rok 2018 mal žalovaný uhradiť 12 splátok po 122,77 eur, t. j. spolu sumu 1.473,24 eur a uhradil sumu 1.228,12 eur (rozdiel 245,12 eur, 2 splátky), omeškal sa pri júnovej splátke 2018, ktorú následne dorovnával, do roku 2019 išiel s mínusom jednej splátky. Následne: za rok 2019 mal žalovaný (do času vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, t. j. do 09/2019, nakoľko 15.10.2019 došlo k vyhláseniu splatnosti) uhradiť sumu spolu 1.104,93 eur a uhradil sumu 737,27 eur (rozdiel 367,66 eur, 3 splátky). Do času vyhlásenia splatnosti mal žalovaný uhradiť spolu sumu 2,578,17 eur (1,473,24

eur + 1,104,93 eur) a uhradil sumu 1,965,39 eur (1.228,12 eur + 737,27 eur), teda rozdiel predstavuje sumu 612,78 eur, čo sú 4 plné splátky a jedna alikvotná (121,70 eur - v podstate plná suma splátky). Na základe uvedeného nemôžu byť (a nemohli byť ani v čase vyhlásenia rozsudku) žiadne dôvodné pochybnosti o tom, že v čase vyhlásenia splatnosti bol žalovaný v omeškaní s plnením 3 a viac splátok a zároveň mu bola poskytnutá ochranná lehota 15 dní na dorovnanie platobnej disciplíny pod hrozbou zosplatnenia. Všetky zákonné podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti mal postupca splnené. Žiadne iné podmienky zákon od postupcu nevyžadoval. V súvislosti s už uvedeným žalobca poukázal aj na preferenciu posudzovania platnosti právnych úkonov podľa nálezů Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 242/07.

13. Podľa názoru žalobcu mal súd prvej inštancie platnosť zosplatnenia právne posúdiť a určiť, ktorá splátka bola tou splátkou, pre nezaplatenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa ust.

§ 565 OZ postupcom (bez ohľadu na jej označenie žalobcom) - a následne právne posúdiť, či táto splátka bola neuhradená a či boli splnené ostatné podmienky platnosti úkonu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti splátok dlhu. Súd podľa názoru žalobcu pri posudzovaní platnosti zosplatnenia postupoval prísne formalisticky a vôbec nezohľadnil konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (po zohľadnení ktorých nemožno dospieť k inému záveru, ako k záveru platnosti zosplatnenia úveru).

14. Napokon žalobca v odvolaní uzavrel, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je podľa jeho názoru rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, pričom je zároveň nepreskúmateľné. Výklad práva zo strany súdu prvej inštancie bol šikanózný pre jednu stranu sporu, v tomto prípade pre veriteľa, pretože súd prvej inštancie značne zanedbal vlastné právne posúdenie veci. Súd prvej inštancie sa v podstate dopustil odmietnutia spravodlivosti, ak posúdil uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ za neplatné z dôvodu vyžadovania osobitných náležitostí výzvy (či požiadavky na žalobcu suplovať vlastnú činnosť súdu označením splátky, pre ktorú postupca zosplatnil úver), a to napriek tomu, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti boli všetky podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 OZ splnené a teda veriteľ mohol pristúpiť k uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ, a to mohol podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu urobiť len pre nesplnenie splátky, ktorá o tri mesiace predchádzala uplatneniu tohto práva. V súvislosti s vyššie uvedeným bol potom zákonite nesprávny aj právny záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti postupcom a pohľadávka bola riadne a zákonne postúpená, pričom v tejto súvislosti žalobca nad rámec merita veci poukázal na skutočnosť, že aktuálna rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR (spis. zn. 8Cdo/169/2020) pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie (čo v tomto prípade splnené bolo).

15. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

16. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalobcom v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol a nepriznal mu proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak v prvej vete jeho výrokovej časti, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v druhej vete jeho výrokovej časti, t. j. v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a zásadne sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

19. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

20. V kontexte so žalobcom namietaným odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 písm. b) CSP odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. IV.ÚS 252/2004 zo dňa 31.08.2004), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (uznesenie Ústavného súdu SR spis. zn. I.ÚS 50/2004 zo dňa 03.03.2004). Do obsahu základného práva podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (uznesenia Ústavného súdu SR spis. zn. II. ÚS 3/1997 zo dňa 19.03.1997 a spis. zn. II. ÚS 251/2003 zo dňa 17.12.2003). Skutočnosť, že sa žalobca s vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie, ako aj jeho skutkovými závermi nestotožnil, nemôže teda založiť záver o inej vade konania

[§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], či porušení práva žalobcu na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, o akom žalobcom uplatnenom nároku súd prvej inštancie konal, ako tento nárok právne kvalifikoval a na podklade akých dôvodov žalovaný nárok žalobcovi nepriznal a žalobu zamietol. Skutočnosť, že sa žalobca s týmto posúdením nestotožnil, nemôže viesť k záveru o porušení jeho práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Na uvedenom nemení nič ani to, že v rozhodovacej činnosti odvolacích súdov (ktorú nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP) bol vyslovený opačný právny názor, ako prezentoval súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Súd prvej inštancie svoj právny názor riadne odôvodnil, pričom na jeho podporu odkázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7CoCsp/1/2022-222 zo dňa 23.02.2022, ktorý dospel k rovnakému právnemu názoru.

21. Na doplnenie správnosti vysloveného právneho názoru súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov. Tak tomu bolo aj v súdenom prípade.

22. Účelom právnej úpravy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár dní) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky pred tým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 OZ.

23. Výzvu veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, ako aj žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky podľa ust. § 565 OZ je tak nesporne bez najmenších pochybností potrebné považovať za právne úkony, t. j. za prejav vôle konajúcej osoby smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností, ktoré s takýmto prejavom spájajú uvedené ustanovenia OZ. Tieto právne úkony tak pre svoju platnosť vyžadujú v zmysle ust. § 37 OZ určitosť a zrozumiteľnosť. Inak povedané, z prejavu vôle veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ musí byť jednoznačne, určito a zrozumiteľne zrejmé naplnenie podmienok/hypotézy týchto právnych noriem. V prípade výzvy veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 OZ by tak malo byť z tohto právneho úkonu veriteľa zrejmé, že spotrebiteľ je v omeškaní so zaplatením tej ktorej individualizovanej splátky / splátok, pre ktoré omeškanie v prípade jeho trvania viac ako tri mesiace, bude môcť veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ, pričom táto výzva sa musí dostať spotrebiteľovi najneskôr 15 dní predtým, ako veriteľ toto právo uplatní. Rovnako tomu je aj v prípade právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 OZ, keďže pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ požiadať o zaplatenie celej pohľadávky len do splatnosti nasledujúcej splátky. Pri zohľadnení podmienok uplatnenia práva veriteľa „zosplatniť“ celú svoju pohľadávku podľa ust. § 53 ods. 9 OZ uvedené znamená, že veriteľ môže požiadať spotrebiteľa o zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie určitej konkrétnej splátky v období, kedy od omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky uplynula doba troch mesiacov, avšak zároveň len do splatnosti splátky najbližšie nasledujúcej po uplynutí doby troch mesiacov omeškania spotrebiteľa so zaplatením tejto splátky. Teda aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 OZ by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ust. § 53 ods. 9 OZ. Len takýto právny výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom a účelom ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je procesný súd

(ako argumentoval žalobca) ex offio vykonať „audit“ stavu právneho vzťahu medzi stranami (veriteľom a spotrebiteľom) a vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keďže by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1-450, Komentár od Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M. Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (str. 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu názoru.

24. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie, že dotknuté právne úkony veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 OZ, t. j. list označený ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“ zo dňa 05.09.2019 a Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 15.10.2019 nemožno považovať z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti za platné právne úkony (§ 37 ods. 1 OZ), ktoré mohli viesť k účinkom zosplatenia dotknutého spotrebiteľského úveru a k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd sa tak stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, čo zákonite viedol k vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu. Poukazujúc na dôvody vyššie vysloveného právneho názoru odvolací súd potom nemohol reflektovať právny názor vyslovený v rozhodnutiach krajských súdov, na ktoré poukazoval žalobca v podanom odvolaní.

25. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, žalobca odvolanie v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj na ňom závislý výrok o nároku na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP tak v prvej vete jeho výrokovej časti, ktorou súd prvej inštancie žalobu zamietol, ako aj v druhej vete jeho výrokovej časti, t. j. v závislom výroku o náhrade trov konania na súde prvej inštancie, ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a vznikol jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré jej v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže jej preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaná nevykonala v odvolacom konaní žiaden procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinенý výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

28. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].